

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 647/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. P., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I, v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 182/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2013 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 182/2010.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil tým, že 23. novembra 2010 podal na okresnom súde žalobu o zaplatenie sumy 9 188,07 € s príslušenstvom proti žalovanej spoločnosti A., a. s., ktorou sa domáhal zaplatenia denného úrazového odškodného od 28. júla 2009 do 8. júla 2010 z uzatvoreného poistenia.

Predmetný súdny spor trvá viac ako 2,5 roka a do dnešného dňa nebolo vydané žiadne meritórne rozhodnutie vo veci samej. Preto je sťažovateľ toho názoru, že zo strany okresného súdu dochádza k neúmerným súdnym priet'ahom v prerokováanej veci a práve z tohto dôvodu podal ústavnú sťažnosť, ktorou žiada vysloviť, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na verejné prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené, a to aj napriek tomu, že predsedníčke okresného súdu podal na priet'ahy v konaní 10. apríla 2013 sťažnosť, na ktorú mu odpovedala listom zo 6. mája 2013. V odpovedi predsedníčka súdu skonštatovala, že konanie v predmetnej veci je poznačené priet'ahmi a že pre účely zabránenia vzniku ďalších priet'ahov v konaní pristúpila k priebežnému sledovaniu veci až do jej právoplatného skončenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ môže na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy využiť a podať sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi príslušného súdu v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť môže podať účastník konania, alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 63 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia sťažnosti na predsedu súdu vybavuje predseda súdu vyššieho stupňa.

Účelom sťažnosti proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa zákona o súdoch je poskytnutie príležitosti súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou

(m. m. II. ÚS 64/97, I. ÚS 20/05). Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že účinne využil označený právny prostriedok nápravy podľa zákona o súdoch, alebo ak preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažnosť na prietahy v konaní sťažovateľ doručil predsedníčke okresného súdu 10. apríla 2013, teda krátky čas pred podaním sťažnosti na ústavnom súde (3. júla 2013); uvedená skutočnosť bráni sama osebe zabezpečiť vykonanie účinných prostriedkov nápravy v krátkom čase.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nesplnil podmienku prípustnosti sťažnosti vyžadovanú § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti taktiež vyplýva, že možnosť existencie prietahov v súdnom konaní signalizuje predovšetkým obdobie od 24. januára 2012, t. j. od konania prvého nariadeného pojednávania, do 25. apríla 2013, t. j. do dňa nariadenia znaleckého dokazovania v konaní, počas ktorého neboli vykonané zo strany súdu žiadne procesné úkony.

K tejto skutočnosti však ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou poznamenáva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Ak ústavný súd dospeje k záveru, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné posúdiť ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, III. ÚS 52/05) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, III. ÚS 252/05).

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol považujúc ju za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd však pripomína, že prípadne dlhšie obdobie nečinnosti všeobecného súdu, respektíve iné jeho konanie (neefektívny, nesústredený postup súdu), ktoré by boli v príčinnej súvislosti s porušovaním základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, by nemuseli byť prekážkou prípustnosti opätovného konania a rozhodovania vo veci samej podľa § 24 zákona o ústavnom súde. Dlhšie obdobie (táto otázka závisí od povahy veci) by totiž mohlo založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov v súdnom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2013